

Strážca a svet snov

V útulnej izbe ležala bez pohybu na posteli mladá zlatovlasá žena v modrých šatách. Oči mala zatvorené a dýchala veľmi slabo. Jej bledá tvár prezrádzala, že je na pokraji života a smrti. Bolo skoré ráno a z otvoreného okna dnu prúdil čerstvý vzduch a niesol so sebou aj spev vtákov z hradnej záhrady.

Dvere na izbe sa otvorili. Do miestnosti vstúpil vojvoda Ridén z Dolnozeme. Bol dobre odetý a okolo pliec mal prehodený červený plášť s kapucňou. Jeho čierna mužná brada mu dodávala prísny výraz, avšak dnes by aj slepý videl, že má v očiach smútok.

Vojvoda sa postavil nad posteľ a pozrel sa na mladú ženu v bezvedomí. Opatrne ju pohladil po líci. Jej pokožka bola na dotyk chladná ako čepeľ noža.

Pohľad na jeho sestru Isku ho bolel pri srdci. Zradil ho vlastný priateľ. Vikomt Tenry z Pohraničia zneužil jeho dôveru. Snažil sa ukradnúť výpisy o daniach a zneužil na to práve jeho sestru, ktorú otrávil, aby ho neprehradila.

Iska mala problémy s alkoholom a veľa pila, aby zahнала nudu. To Tenry využil. Keď ukradol dôležité papiere o daniach, Isku opil do bezvedomia a podal jej akýsi jed. Netrénovanému oku by sa tak zdalo, že sa upila k smrti.

„Ach,“ povzdychol si vojvoda. „Iska, prosím vráť sa. Si silná.“ Jeho slová boli márne. Zlatovlasá žena sa ani len nepohla.

Niekoľko zaklopal na dvere. „Môžem?“ spýtala sa žena. Bola to čarodejnica tmavej pleti Neška v prostých zelených šatách s dlhou sukňou.

„Nech sa páči,“ pozval ju dnu Vojvoda.

Neška si jedným okom prezrela mladú ženu na posteli. „Myslím, že som na to prišla.“

„Hovor.“

„Ten jed,“ spustila čarodejnica ako sa pozerala do vojvodových smutných očí, „ten má v sebe znaky použitia mágie. Celú noc som sa na to snažila prísť a myslím, že Iska je vlastne mŕtva...“

„Čože?!“ vykrikol nahnevane vojvoda. „Je živá a dýcha!“

„Ehm,“ odkašľala si nervózne Neška. „Ešte som neskončila.“

Ridén prikývol. „Pokračuj.“

„Iska je...“ čarodejnica sa odmlčala. „Teda mala by byť mŕtva. Jej telo je chladné, bez života. Dýcha slabo, ale v skutočnosti je to len akási posledná záchrana jej duše.“

„Čo to hovoríš?“ zúrili vojvoda.

„Jej myseľ je živá,“ odpovedala Neška. „Jej duša pláva vo svete snov, ale jej telo tu na tomto

svete je mŕtve. Dýcha len preto, že tu niečo drží jej myseľ. Ten jed má totižto magický základ. To dovolilo jej myslí, aby utiekla do sveta snov. Pokiaľ je duša živá vo svete snov, jej telo nikdy skutočne neumrie. Ťažko to pochopiť.“

Vojvoda mal slzy na krajíčku. „A čo... Ehm,“ utrel si oči do rukáva. „A čo môžeme robiť?“

„Jediná záchrana by bola ísť za ňou do sveta snov,“ ozrejmila Neška.

„Tak poďme do toho,“ navrhol Ridén. „Pošli ma tam.“

Čarodejnica nesúhlasne pokrútila hlavou. „To nie je také jednoduché.“

Ridén nepovedal ani slovo. Čakal vysvetlenie.

„Do sveta snov sa môže vydať len veľmi silný človek. Fyzicky a psychicky odolný a ani to nie je záruka toho, že to prežije. Podľa toho, čo som čítala, výlet do sveta snov prežije len jeden z desiatich.“

„Podstúpim to riziko,“ povedal Ridén.

„To nie je všetko,“ pokračovala Neška. „Potrebujem na to ten biely kameň, ktorým sa Tenry premiestnil. V našom skutočnom svete ten kameň slúži na premiestnenie niečoho, napríklad osoby na krátku vzdialenosť z miesta na miesto. Ale keď ho dostatočne upravím, dokážem premiestniť myseľ človeka do sveta snov.“

„Čo to znamená?“

„To znamená, že telo toho človeka môže zomrieť na mieste a jeho myseľ sa navždy stratí.“

Vojvoda sa zamyslel. „Pôjdem tam ja.“

„Nemám biely kameň,“ odpovedala Neška. „A netuším kde ho zohnať.“

„Musím ju zachrániť,“ rozhovoril sa vojvoda. „Je to moja sestra. Musím ju zachrániť.“

„Máme veľmi málo času,“ riekla čarodejnica. „Jej myseľ plával vo svete snov už dlho.“ Na chvíľu sa odmlčala, aby našla vhodné slová. Pohl'adom preskakovala z ležiacej Isky na vojvodu. „Obávam sa, že túto noc jej telo neprežije.“

„Ja...“ zakoktal sa vojvoda. Zovrelo mu srdce aj žalúdok. Triasli sa mu kolená. Smútok a strach ho oberali o všetky zmysly. „Ja... Ehm. Musíme zvolať poradu. Hneď teraz. Zvolaj všetkých.“

„Samozrejme,“ odpovedala čarodejnica a vybehla z izby.

Adan de Estrella odetý v tmavom a s mečom za opaskom prišiel do honosného salónika ako prvý. Okolo stien postával drahý nábytok a steny zdobili obrazy. Veľké obloky boli otvorené a vpúšťali dnu svieži ranný vánok. V strede salóna sa vynímal veľký stôl z čerešňového dreva. Masívne stoličky okolo neho len potvrdzovali prepych tejto miestnosti. Práve tu zvykol jedávať vojvoda so svojimi hosťami, no organizoval tu aj dôležité porady.

Strážca Adan si sadol za stôl a trpezlivo čakal na ostatných. Čarodejnica Neška ho odchytila na chodbe a oznámila mu, že vojvoda zvolal poradu. Hneď si domyslel, že sa jedná o jeho sestru Isku. Ľutoval to dievča. Bola taká mladá, krásna a plná života. Dopustila sa len jednej chyby. Zamilovala sa a slepo dôverovala tomu nesprávnemu mužovi. Človek, ktorý má nepriateľov nemôže nikdy nikomu veriť. A nepriateľov má každý jedinec bez výnimky. To bolo heslo Čierneho slnka.

Z chodby sa ozvali kroky.

Do salóna vošiel vojvoda. V päťkách mu kráčal mladý mág Blako v modrom rúchu. Dlhé vlasy mal zapletené vo vrkoči. Posledná vstúpila čarodejnica Neška. Všetci sa posadili k stolu.

„Začneme,“ prehovoril ako prvý vojvoda. „Tuto Neška mi prezradila, že Iska sa nachádza vo svete snov. Aby sme ju odtiaľ dostali budeme potrebovať biely kameň.“ Pozrel sa na čarodejnicu a prikývol, aby jej dal slovo.

Neška sa dala do reči: „Ten biely kameň môžem použiť na to, aby som niekoho myseľ premiestnila do sveta snov. Je to veľmi nebezpečné a predpokladám, že to dotyčný neprežije, ale je to jediná šanca ako zachrániť Isku. Niektí sa musí vydať do sveta snov a oslobodiť jej dušu.“

Vojvoda sa pozrel na každého pri stole. Venoval pohľad Adanovi, Blakovi aj Neške. „Pôjdem tam ja sám. Nedovolím, aby sa niekomu z vás niečo stalo. Iska je moja sestra, moja krv a ja ju musím zachrániť.“

Ticho. Nikto pri stole sa neodvážil v tejto chvíli povedať ani slovo. Dokonca ani výrečný Blako.

„Nemáme však biely kameň,“ pokračoval Ridén. „A netuším, kde nejaký zohnať.“

„Je tu jedna možnosť,“ prehovoril strážca Adan de Estrella.

„Sem s ňou,“ odvetil vojvoda.

„V Pašerove poznám jedného muža,“ pokračoval strážca. „Obchoduje s magickými potrebami. Nevie však, či bude mať tento biely kameň.“

„Pašerovo,“ zamyslel sa vojvoda. „Pol dňa cesty na východ. Musíme to skúsiť. Pôjdeš tam hneď teraz. Zoberieš so sebou Blaka.“

„Rád pomôžem,“ pridal sa mladý mág. „Vycítim, či je biely kameň skutočný, alebo nie.“

„Presne preto ťa aj posielam.“

Blako prikývol.

„Máme veľmi málo času.“ Vojvoda sa zamračil a nervózne klepal prstami po stole. „Iskinе telo chladne. Obávam sa, že do rána nevydrží. Povedz svojmu známemu, že zaplatím čokoľvek. Nech si určí cenu a ja mu dám hoc aj dvojnásobok.“

Adan prudko vstal od stola, až za ním takmer spadla stolička. „Ideme!“ zavelil a pozrel sa na Blaka. „Zoberieme si najrýchlejšie kone.“

Obaja vstali a odišli z miestnosti tak rýchlo, až za nimi ostal len prievan.

Teraz pri stole sedel len vojvoda a čarodejnica.

„Ehm,“ odkašľala si opatrne Neška. „Je tu ešte niečo, čo môžem skúsiť.“

„Počúvam,“ odvetil vojvoda.

„Môžem použiť mágiu vetra a udržať jej dušu v spojení s telom. Nevieť však ako to spraviť. Čítala som o tom v jeden knihe, ale nikdy som sa s tým nestretla.“

„Je to nebezpečné?“

Neška mykla plecami. „Nevieť.“

„Nechcem ťa vystavovať riziku.“

„Skúsím to,“ povedala čarodejnica. „Ale nič nesľubujem. Urobím všetko, čo bude v mojich silách. Popravde som nad tým premýšľala skoro celú noc a myslím, že viem ako začať.“

Neška mala ruky vyložené na stole. Vojvoda sa jemne dotkol jej dlane a pozrel sa do jej hnedých očí. Vždy v nich mala akýsi ospalý pohľad. „Budem ti vďačný. Samozrejme ti to štedro zaplatím.“

„Nie,“ odpovedala čarodejnica. Dotyku jeho ruky sa nebránila. „Nechcem nič navyše. Nemôžem prijať žiadne peniaze. Ide o život a ten sa nedá zhodnotiť peniazmi.“

„Dobre.“ Vojvoda odtiahol ruku a vstal. „Čo budeš potrebovať? Poskytnem ti všetko.“

„Len pokoj. Nič viac.“

„Tak ideme na to?“

„Samozrejme.“ Neška vstala a spolu s vojvodom opustila salónik.

Pašerovo bolo stredne veľké mesto, ktoré sa odjakživa pýšilo nezávislosťou. Žilo v ňom veľa malých, či stredných šľachticov. Väčšina z nich spolupracovala s vojvodom z Dolnozeme.

Šľachta v meste sa tvárila, že je nezávislá od politického diania, no opak bol pravdou. Boli životne závislí na obchode s vojvodom. Veď on mal pod palcom dovoz drahého vína, korenín a pracovali pre neho najlepší majstri remesla ako kováči a zbrojáři.

Väčšina bohatých mešťanov, obchodníkov a šľachticov žila na pahorku, odkiaľ sa z balkónov svojich honosných domov pozerali dole na bežných ľuď. Jedna z mestských častí pod pahorkom bola obzvlášť nebezpečná.

Nezávislosť Pašerova lákala veľa kriminálnych živlov. Väčšina z nich sa usídlila v Dlhoprstej štvrti. Tvorili ju nebezpečné ulice plné smradľavých hostincov, pouličných pašerákov, darebákov a zlodejov. Tu a tam človek zahliadol aj mestskú stráž, no tá bola rovnako podplatená ako bežní odpadlíci a väčšinu trestných činov prehliadala.

Adan de Estella a mág Blako dorazili do Pašerova v rekordnom čase. Celú cestu hnali kone do rýchleho cvalu až na hranicu kolapsu. Bežná cesta z hradu do mesta trvá pol dňa. Oni to zvládli za polovičný čas a prišli na poludnie.

Kone ustajni na malej farme pred mestom. Adan sedliakom zaplatil dvojnásobok toho, čo si za ustajnenie pýtali. Ďakovali mu a zahrnuli ho úctou akoby pred nimi stál samotný kráľ. Sľúbili mu, že ich kone dostanú najlepšiu opateru.

Potom strážca a mladý čarodejník zamierili priamo do nechválene známej Dlhoprstej štvrte.

Ulice Dlhoprstej štvrte boli síce jednotvárne šedé, no prekvapivo čisté. Kamenné domy nemali viac ako tri poschodia a jednoduchosť stavieb napovedala, že tu skutočne nikto zámožný nebýva. Vývesné tabule na niektorých domoch lákali do lacných hostincov, či pochybných obchodov. Ľudí na ulici nebolo mnoho a väčšina z nich pôsobila skromne.

Strážca Adan a mág Blako svojim výzorom do tejto štvrte očividne nezapadali a za to sa im dostávalo veľa nevraživých pohľadov od miestnych obyvateľov. Mysleli si, že sem prišli bohatí mešťania z pahorku. Tí tu nikdy neboli vítaní.

„Ach,“ povzdychol si Blako ako sa zhrozene pozerá po ulici. „Kde si ma to zaviedol?“

„V tejto štvrti býva môj známy,“ odpovedal Adan. „Ale neviem, kde ho nájsť.“

„No to je dobré,“ frflal Blako. „Za chvíľu nás ľudia zožerú. Zazerajú na nás.“

Adan poklepal rukovať svojho meča za opaskom. „Ničoho sa neboj. Neublížia nám.“

„To dúfam,“ hundral ďalej Blako. „Ale aj tak sa mi to nepáči.“

Strážca ignoroval hlúpe reči mladého čarodejníka a rozhliadal sa po ulici. Ostril zrakom a hľadal akýkoľvek oporný bod. Do oka mu padol jeden človek.

Na rohu stál čudný muž s masťnými vlasmi a nepričetne si obzeral čepel svojho noža, akoby v ňom videl čosi viac než len chladnú oceľ. Na pohľad bitkár a možno pašerák. Adan zamieril priamo k nemu. Blako ho nasledoval.

„Dobrý deň,“ pozdravil zvláštneho muža.

„Tak teda dobrý,“ odvetil chlap a premeral si Adana od hlavy po päty. „Zablúdili ste?“ spýtal sa a zasunul svoju dýku do puzdra za opaskom.

Strážna išiel rovno k veci: „Hľadáš Hostinec u Hada,“

„Aha,“ odfrkol muž. „Skúsil by som v lese. Tam žije kadečo. Myslím, že aj hady.“

„Kde je Hostinec u Hada?“ spýtal sa znova Adan bez zmeny výrazu tváre.

„Hmm,“ zamyslel sa darebák. „Vieš. Ja mám takú chorobu. Niekedy sa mi zamotá jazyk a rozviazať ho dokážu len zlatky.“

„Koľko chceš?“

„Koľko máš?“

„Veľa.“

„To by som nahlas nehovoril,“ vyhrážal sa muž. „Niekto ťa môže okradnúť. Ja nie. Ja som obchodník a predávam informácie.“

„Tak koľko teda?“

„Desať.“

To už Blako nevydržal a zapojil sa do rozhovoru. „Desať? Si sa zbláznil?“

„Ticho,“ upokojil ho Adan a opatrne ho postrčil vzad. Potom sa zase venoval darebákovi. „Dám ti päť.“

„Och nie,“ zastonal muž. „Môj jazyk. Zamotáva sa. Nikdy nebudem môcť hovoriť. Desať mincí a urobíš dobrý skutok. Rozviažeš môj jazyk.“

Adan sa pozrel po ulici hore a dole. Zdalo sa, že im už nikto nevenuje pozornosť. Pristúpil bližšie k mužovi. Zacítil jeho odpudivý pach potu a zatuchnutého oblečenia.

„Počuj,“ povedal mu strážca tvárou v tvár. „Poznám ešte lepšie liečivo.“

„Áno? A aké?“ spýtal sa muž.

Adan mu vrazil päšťou do tváre, až zaletel tri kroky vzad a narazil do steny domu. „Toto je za päť zlatiek,“ povedal nedbalo. „Môžeš dostať ešte druhú. To bude tiež za päť zlatiek. Alebo mi ihneď teraz povieš, kde je Hostinec u Hada a tých posledných päť ti doplatím. Tak čo? Dohodneme sa?“

„Ehm,“ odkašľal si muž a dotkol sa bolestivej tváre. Adan mu zazeral do očí a jeho pohľad pripomínal strelu z katapultu, ktorá sa rúti na hradby. Nebolo pred ním úniku. „Dobre,“ povolil nakoniec darebák. „Je to o dve ulice ďalej. Choď do hostinca, pred ktorým sú vyložené staré drevené sudy. Vyzerá nenápadne. Vnútri sa spýtaj hostinského na hadiu ženu. Povedz, že ťa posielajú Čepel. To je moje meno.“

„Hadia žena,“ zopakoval Adan. „Ďakujem ti.“ Siahol k opasku a z vrecúška vytiahol päť zlatých mincí. Podal ich mužovi. „Aby sa ti nezmotal ten jazyk.“

„Pfff,“ odsekol muž. Zobral svoje mince a pobral sa kade ľahšie.

„No toto,“ čudoval sa mág Blako. „Dobre si to vybavil, brat môj.“

„Nie som...“

„Nie si môj brat,“ prerušil ho Blako a mávol rukou. „Hej, viem.“

Adan si povzdychol. „Ideme nájsť ten hostinec. Nemáme veľa času.“

Strážca a Blako chvíľu blúdili šedými ulicami mokrej štvrte, no napokon si všimli akési nenápadné dvere, pred ktorými stáli drevené sudy. Vyzerali, akoby ich tam niekto len tak nedbalo odložil. Zvláštne bolo, že nikde nebola vývesná ceduľa s názvom hostinca. Opodiaľ postávala

skupinka mladých mužov a zvedavo si dvojicu pred dverami prezerala. Takmer určite to boli miestni páni ulice a noví návštevníci sa im vôbec nepozdávali.

„Je to ono?“ spýtal sa Blako ako si prezeral dvere. „Táto ulica nevyzerá veľmi prívetivo.“

Strážca si všimol, že miestni bitkári vykročili k nim. Nebál sa ich, no nechcel robiť zbytočný rozruch. Otvoril dvere, postrčil dnu Blaka a potom vošiel on.

Hneď ich ovalil vlhký a horký pach piva. Ocitli sa v špinavom a tmavom hostinec. Stoly boli vo veľmi zlom stave a lavice na sedenie tiež. Podrážky sa lepili k podlahe, ktorá nikto nevyčistil snád odkedy to tu otvorili. Len pár biednych mužov tu sedelo a pilo pivo, či iný alkohol. Jeden dokonca spal na stole. Vládlo tu ticho a len sem tam si niekto odkašľal.

Chudý a šedivý hostinský stál za pultom na opačnej strane. Bol očividne znudený a neprítomne sa pozeral pred seba, akoby sníval s otvorenými očami.

Adan pristúpil k pultu a pozdravil sa hostinskému: „Dobrý deň.“

„Dobrý,“ odpovedal hostinský. Vôbec sa nepozastavil nad tým, že sem títo dvaja muži nezapadajú vzhľadom.

„Posiela ma Čepel’,“ pokračoval Adan.

Blako sa zhrozene rozhliadal po hostinci. Také odpudivé miesto ešte nikdy nevidel. Báľ sa, aby ich nejaký opilec nenapadol odzadu.

„Čepel’?“ mykol plecami hostinský. „To mi nič nehovorí. Chceš pivo? Ak nie tak choďte preč. Nemám čas.“

„Hľadáš hadiu ženu,“ pokračoval Adan neoblomne. „Je to súrne.“

Hostinskému zažiarili oči. „Aha,“ dal sa do reči. „Čepel’. Už viem. Spomínam si. Vieš, ja mám takú chorobu. Zabúdam a...“

Strážca mu skočil do reči: „Koľko?“

„Desať.“

„Tu máš,“ pleskol mince na stôl. Nemal čas zjednávať.

Šedivý muž za pultom zhrabol mince. „Je to tá miestnosť hneď tuto. Vidíš tie dvere? No tak to nie je sklad. Ak hľadáš hadiu ženu nájdeš ju tam.“

Kúsok za pultom boli veľmi pevné dvere, ktoré zvyčajne viedli do kuchyne, či skladu. V tejto lacnej krčme skôr pôsobili ako päšť na oko. Strážcovi sa to nepozdávalo. V tomto bude určite nejaká zrada.

„Dúfam,“ pozrel sa do očí hostinskému, „že nás tam nečaká žiadne prekvapenie.“

„Kdeže,“ mávol rukou muž. „A teraz choďte. Plašíte mi zákazníkov.“

Adan kývol na Blaka, aby išiel za ním. Prešli okolo pultu a poza chrbát hostinského až k záhadným dverám.

„Buď pripravený,“ poradil Blakovi strážca. „Neviem, čo je za tými dverami.“

„Toto nie je dobrý nápad,“ odpovedal čarodejník. „Čo to máš za známeho?“

Adan neodpovedal. Otvoril dvere a prekročil prah.

Vstúpili do malej štvorcovej miestnosti. Trovili ju len štyri holé steny s olejovými lampami.

Dvere za nimi za zabuchli.

„Hej!“ zakričal Blako a pokúsil sa ich otvoriť. Boli zamknuté. „Čo teraz?“

„Len pokoj,“ riekol Adan. Pozeral sa po stenách a hľadal čokoľvek, čo by im pomohlo dostať sa ďalej.

„Pokoj?“ čudoval sa Blako. „Aký pokoj? Sme tu v pasci!“

„Pozri tam,“ ukázal strážca na stenu oproti. „Sú tam vyryté nejaké obrazce.“

„Ukáž.“ Blako k nim pristúpil a zamračene si ich prehliadol. Všimol si, že sú to dve rytiny. Jedna znázorňovala plamene v trojuholníku a tá druhá snehové vločky v kruhu. „To poznám,“ hundral si popod nos Blako. „Poznám tie symboly. Ten trojuholník je plameň. Znak mágie ohňa. Vieš prečo trojuholník?“

„Nie,“ odsekol Adan.

Blako začal ladne hýbať prstami na rukách. „Takto keď idú hore plamene pripomínajú trojuholník. Plamene sú dole napríklad v pahrebe široké a na konci idú do špicu. Vieš si to predstaviť? Chápeš, brat môj. Plamene predsa...“

„Čiže ako plameň sviece.“

„Ehm,“ mladý mág sa cítil trochu nesvoj. Plameň sviece. Aké jednoduché vysvetlenie. „Presne tak. Veľký mág Blako sa nechal uniesť.“

„A ten druhý symbol?“

„Ach áno. Ten druhý to je snehová vločka v kruhu. Všetky vločky pripomínajú kruh nie? Akože sú také všemožné, no presne sa zmestia do kruhu a...“

„Chápem,“ prerušil ho znovu Adan.

„No takže tá vločka v kruhu je symbol mágie ľadu, alebo aj mágie chladu, mrazu. Každý to volá inak.“

„A?“

„A neviem,“ priznal Blako.

Celá miestnosť sa otriasla. Dve protiľahlé steny sa začali hýbať, akoby ich chceli rozpučiť.

„Blako!“ zreval Adan. „Tie symboly! Rob s nimi niečo!“

„Ale čo?“ pýtal sa čarodejník. „Ja neviem. Ja... Počkať!“

Pohyblivá stena približovala. Čochvíľu ich rozdrví ako hmyz.

Blako zakrúžil rukami. Z ničoho nič sa pred ním objavila malá ohnivá guľa o veľkosti päste. Šmaril ju do steny, kde bol symbol ohňa. Celý sa rozžiaril na červeno.

„Mám to!“ skríkol. „Pozeraj na toto.“

Zase zakrúžil rukami, no teraz sa pred ním objavila ľadová guľa, tiež o veľkosti päste. Tú zase hodil na symbol ľadu. Aj ten sa rozžiaril, ale na modro.

Pohyblivá stena sa zastavila. Zo stropu sa znieslo niekoľko úlomkov a prach.

Stena sa začala vlniť ako vodná hladina, do ktorej niekto hodí kamienok. Vlnila sa a stávala sa priehľadnou až nakoniec zmizla celkom.

Pred dvojicou bol teraz prechod v ktorom sa črtalo tmavé schodisko.

„Prefíkané,“ poznamenal strážca.

„Falošná stena,“ vysvetlil Blako. „Je to ako normálna stena, ale musíš ju odomknúť ako dvere. Potom zmizne. V tomto prípade bol kľúč mágia ohňa a ľadu.“

„Dobre, že si tu.“

„Mňa to hneď nenapadlo,“ pokračoval mladý mág. „Ale niekde som sa o tom učil. Alebo som to niekde čítal. Neviem už. Je to ale dobrá ochrana. Veľký mág Blako ovláda niečo z každej mágie,“ pochválil samého seba. „Veľký mág Blako ťa zachránil, brat môj.“

„Mali by sme pokračovať,“ povedal Adan a pustil sa dole tmavým schodiskom.

„Takže si môj brat,“ hovoril za ním Blako. „Nepoprel si to.“

„Ideme,“ odvetil sucho Adan.

„Som zvedavý, čo tam bude.“

Pokračovali dole tmavým schodiskom. Na konci sa črtalo akési svetlo.

Čarodejníca Neška sedela v pohodlnom kresle hneď vedľa postele a so smútkom sa pozerala na bezvládne a chladné telo Isky. Mladá žena zvyčajne plná života, teraz ležala bez pohybu a jej duša sa vznášala v neznámom svete snov. Bol zázrak, že sa jej myseľ stále neodtrhla od tela. Magické jedy boli v tomto zvláštne. Nezabíjali ľudí priamo ako napríklad hadí jed. Oddelili dušu od tela a tým hmotné telo prinútili umrieť. Telo bez duše nedokáže existovať. Na tento druh jedu neexistovali žiadne liečivá, či protilátky. Jediná možnosť bola udržať spojenie medzi telom a dušou pomocou mágie. Potom sa niekto musí obetovať a dobrovoľne odísť do sveta snov za pomoci bieleho kameňa. To vo väčšine prípadov viedlo k úmrtiu.

Neška nebola na tomto hrade dlho a dostala sa sem za veľmi zvláštnych okolností. Strážca Adan ju omráčil pri dobývaní hradu a priviedol ju proti jej vôli. Potom ju uplatil vojvoda štedrou sumou a ponúkol jej prácu, ktorú prijala. Za tak krátky čas si vytvorila puto k vojvodovi a k ľuďom okolo neho. Navyše sa jej tento hrad naozaj páčil, obzvlášť jeho bohatá knižnica.

V izbe sa zdvihol slabý vánok. Neška zavrela oči. Mágia vetra sa rozprúdila po celej miestnosti. Teraz sa pokúsi zosilniť spojenie medzi dušou a telom Isky.

Cítila vo svojej mysli akúsi životnú silu. Nemalo to tvar, farbu ani rozmer. Bol to jednoducho pocit, ako keď niekto cíti strach, či radosť. Ako sa dá hmotne opísať emócia?

Zamerala sa na tú zvláštnu energiu. Určite to bola Iska, alebo aspoň časť jej bytia. Toto spojenie viedlo do obrovskej diaľky, mimo ľudského chápania a mimo hmotný svet.

Čarodejnica mala strach. Niečo také nikdy necítila a nič podobné nikdy neskúsila. Bol to pre ňu pokus a omyl. Obávala sa, že sa tiež stratí niekde vo svete snov, ale rozhodla sa to riziko podstúpiť.

Zosilnila toto spojenie pomocou svojej mágie vetra. Životná sila mladej Isky bola teraz o poznanie silnejšia. Fungovalo to.

Čarodejnica sa zhlboka nadýchla a otvorila oči. Stále sedela v kresle. Chĺpky na celom tele mala zježené a cítila únavu podobnú ako keď sa za mlada učila celú noc z kníh v škole mágie vetra. Premohla ju duševná únava.

Povzdychla si a pozrela sa na Isku. Jej koža nabrala zdravšiu farbu. Opatrne sa natiahla z kresla a dotkal jej líca.

„Úžasné,“ povedala sama pre seba. Zlatovláska už nebola chladná ako stena. Dokonca dýchala o niečo lepšie. Spojenie medzi telom a dušou mladej ženy sa posilnilo.

Dvere na izbe sa otvorili.

„Ako je na tom?“ spýtal sa vojvoda Ridén.

Neška sa na neho usmiala. „Podarilo sa mi to,“ spustila nadšene. „Chyt’ sa jej. Už nie je tak chladná.“

Ridén priskočil k posteli a položil svoju ruku na Iskinu čelo. „Je teplé,“ poznamenal. „Aj farbu má lepšiu. Dýcha hlbšie.“

„Ale je to len dočasné riešenie,“ pokračovala Neška. Chcela vstať, ale bola až príliš unavená a navyše toto kreslo bolo pohodlné. „Jej stav sa bude zase zhoršovať. Nemám dost’ síl na to, aby som to zopakovala. Možno ešte raz by som to zvládla, ale to je všetko.“

„Koľko máme teda času?“ spýtal sa vojvoda.

„Myslím si, že do druhého dňa do poobedia.“

„To je výborná správa,“ pokračoval Ridén. „Dúfam, že Adan uspeje a zoženie ten biely kameň.“

„Verím, že áno.“

Vojvoda podal sediacej čarodejnici poriadne tučný mešec. „Tu máš. Zaslúžiš si to.“

„Nie,“ odmietla odmenu Neška. „Je to tvoja sestra. Toto nerobím pre peniaze.“

„Dobre,“ odpovedal vojvoda a schoval mešec. „Zapamätaj si, že nikdy na tvoju pomoc nezabudnem.“

„To najhoršie ešte len príde,“ poznamenala čarodejnica.

Vojvoda si povzdychol.

Strážca Adan a mág Blako zišli tmavým schodiskom a ocitli sa v akomsi intímnom hostinci niekde v podzemí. Lampy na stenách vrhali slabé svetlo, ktoré sa odrážalo na koži nahej krásnej ženy s plnými prsiami. Tancovala na stole celkom nahá a ohýbala sa ladne ako had.

Niektorí hostia v prítomí bafkali fajky a iní zase popíjali víno. Dym voňal tak zvláštne a príjemne. Niesol sa hostincom ako ranná hmla a dotváral takmer až erotickú atmosféru.

„Vidíš to?“ spýtal sa neveriacky mladý Blako. Vyvaloval oči na nahú ženu. Nemohol z nej spustiť oči. Samozrejme mu pohľad padol aj na jej súkromné partie.

„Neslintaj,“ drgol do neho Adan.

„Ale kde to sme?“

„Hostinec u Hada,“ odpovedal strážca.

Nezdalo sa, že by im niekto venoval pozornosť. Všetci boli zaneprázdnení fajčením, pitím a rozpravou. V jednom tmavšom rohu sa na seba lepili muž so ženou a zdalo sa, že si to spolu milenci každú chvíľu rozďajú.

Zvláštne bolo, že všetci hostia boli odetí veľmi honosne. Nebolo pochyb, že sa tu schádza vrchná vrstva obyvateľov Pašerova.

„Hej,“ oslovil Adana a Blaka nebezpečné vyzerajúci muž. Mal dlhé vlasy a prísny výraz. Za opaskom skrýval dýku a zdalo sa, že vie ako ju použiť. „Poďte so mnou.“

„Ale...“ vyriekol Blako, no strážca ho drgol a umlčal.

Obaja teda nasledovali toho nebezpečného chlapa cez celý hostinec až k dverám. Muž ich otvoril.

„Nech sa ráči,“ povedal a potom odišiel medzi hostí.

Strážca a Blako vošli do veľmi prepychovej pracovne. Pred masívnym stolom ich čakal poriadne veľký a mocný chlap hore bez s holou hlavou a niekoľkými jazvami na tvári a na odhalenej hrudi. Na stole žiarilo niekoľko hrubých sviec.

„Vitajte,“ prehovoril od pol pása holý muž. „Vitajte v mojom hostinci. Ja som Had.“

„Ja som Adan,“ predstavil sa strážca. „A toto je Blako.“

„Ehm,“ odkašľal si čarodejník. „Teší ma.“

„Viem kto ste,“ pokračoval Had. „Neviem, ako ste prežili moju pascu, ale teraz ste tu. Osud spojil naše cesty.“

Blako vôbec ničomu nerozumel. „Ech, čo? Aké cesty či...“

Strážca mu skočil do reči. „Som Adan de Estrella,“ urobil krok vpred k veľkému mužovi. Spod haleny vytiahol privesok na retiazke. Bol to symbol čierneho slnka. Držal ho v ruke „A prišiel som vyžiadať pomoc.“

„Ach,“ mávol rukou Had. „Viem, kto si. Sme tu jediní dvaja široko ďaleko. Jediní dvaja členovia Čierneho slnka.“ Po týchto slovách vytiahol z vrecka nohavíc rovnaký privesok. Bolo to čierne slnko.

Obaja na seba prikývli. Potom odložili svoje privesky. Had do vrecka, Adan zase pod halenu.

„Takže,“ spustil Had. „Čo potrebuješ, Adan de Estrella?“

„Hľadá biely kameň,“ odpovedal strážca.

„Biely kameň?“ čudoval sa Had. „Musíš byť presnejší.“

Do rozhovoru sa pridala Blako. „Je to biely kameň mágie premiestnenia. Dá sa použiť iba raz.“

„Aha,“ prikývol Had. „Možno niečo také mám. Ale jedno po druhom. Ako sa vám páči môj hostinec?“

Strážca len uznanlivo pokýval hlavou. „Môže byť.“

„A ty Blako? Čo povieš?“

„No,“ odpovedal mág. „Tá žena tam v hostinci. Kto to je?“

„Lily?“ spýtal sa Had. „Páči sa ti Lily? Tancuje tu len raz do týždňa. Celkom nahá.“

„A... Ehm, len tancuje?“

„To je tajomstvo,“ žmurkol na neho Had. „Za pár zlatiek ti spraví osobný tanec. Taký, po ktorom nebudeš vládnuť ani chodiť. Dohodneme sa?“

„Uff,“ odfrkol Blako. Začínali sa mu červenat' líca. „Veľký Blako si to ešte rozmyslí. Ale počkať, počkať. Nie. Najskôr nás skoro zabiješ a teraz chceš robiť obchod?“

„Zabiť?“ spýtal sa nahnevane Had a urobil krok vpred.

Blako pred ním musel odstúpiť. Ved' ten muž bol dva krát väčší ako on.

„Akože zabiť?“ pokračoval Had. „Vy prídete do mokrej štvrte a pýtate sa kade tade na môj hostinec. Potom podplatíte hore hostinského a slepo idete do miestnosti len tak? Čo sa čuduješ?“

„No...“ zakoktal sa Blako.

„Len pokoj,“ vložil sa do toho Adan. „Všetko je tak ako má byť.“

Had prikývol. „Máš pravdu. Ale tuto Blako to asi nechápe. Ja mu to teda vysvetlím. Čierne slnko verí v priazeň osudu. Keď sa má niečo stať, tak sa to stane. To, že ste prekonali moju pascu mi dodalo vieru, že ste tu správne.“

„Pascu?“ riekol mladý čarodejník. „Keby neovládam mágiu ľadu a ohňa, tak by nás tá stena rozpučila ako šváby.“

„V tom je tá krása,“ hovoril ďalej Had. „Osud. Aká je šanca, že niekto bude ovládať oba druhy mágie?“

„Povedal by som,“ odpovedal Blako, „že veľmi malá. A to je jediný vchod do hostinca? Každý tu ovláda mágiu?“

Had sa rozosmial. „Ale kdeže. Moji hostia tu majú priamy vstup.“

„A prečo nie my?“

„Lebo, drahý Blako, vás nepoznám.“

„Ale veď ty aj Adan ste z Čierneho slnka.“

Had sa pozrel na Adana, ktorý len tak neprítomne počúval ich rozhovor. „On nevie, čo sme zač?“

„Nie,“ odvetil stroho Adan.

„Tak ja mu to vysvetlím,“ začal ozrejmovať Had. „Čierne slnko je zločinecká skupina. Ak ti to ešte nedošlo tak sme zloději, vrahovia a priekupníci. Veril by si takým ľuďom?“

„Asi nie.“

„Tak vidíš.“

„A teraz nám veríš?“ pýtal sa Blako.

„Samozrejme!“ vykrikoval Had. „Osud spojil naše cesty. Nemožné sa stalo možným a vy ste prekonalí moju pascu. Keby to tak nemalo byť, tak by vás tak stena zabila. Ako som povedal. Čierne slnko verí v sily osudu.“

„Rozumiem tomu, ale nechápem.“

„To nevádi,“ mávol rukou Had. „Dáte si fajku? Alebo víno?“

Odpovedal mu Adan: „Nie. Potrebujeme ten biely kameň. Viem, že sa zaoberáš predajom magických potrieb.“

„Počkať, počkať,“ pokračoval Had trochu rozladený. „Osud spojí naše cesty a ty sa ani nezaujímaš o svojho brata z Čierneho slnka?“

„Had,“ oslovil ho strážca. „Naozaj nemáme veľa času.“

„Tento hostinec som založil sám,“ hovoril Had akoby sa nič nedialo. „Chodia sem obchodníci aj šľachtici z celého Pašerova. Len tu sa môžu oddávať svojim, ehm. Zvráteným chutkám. Mám tabak, čarovnú zeleň, po ktorej sa smeješ a dobré víno. Ak by ste mali záujem tak dnes večer tu máme taký maskarný ples. Všetci budú nahí, ale s maskami na tvári. Bez zábran.“

Adan si povzdychol. „Had, prosím. Máš biely kameň, alebo nie? Urči si cenu.“

„Tak je to,“ povedal Had. „Rovno k obchodu. Dobre,“ prikývol. Prešiel k jednej z políc pri stene. Odložil nejaké staré knihy a niečo spoza nich vytiahol. Potom prešiel k Adanovi a postavil sa mu tvárou v tvár.

„Tak čo?“ spýtal sa strážca. Had bol obrovský a nebezpečný muž, no neustúpil pred ním ani o pol krok.

Had a Adan na seba nemo pozerali. Viedli očný súboj. Ani jeden z nich sa nepohol.

Blako sa zamračil. „Ehm,“ odkašľal si. „No čo?“

„Tu máš!“ vykrikoval odrazu Had a vložil strážcovi do dlane lesklý biely kamienok.

„Povedz si cenu,“ vyzval ho Adan. Kameň odložil do vrecúška, ktoré mal za opaskom. „Dám ti toľko zlatiek, koľko len chceš.“

Had sa usmial a potľapkal Adana po ramene. „Nie, nie, nie. Nechcem zlato. Ty môj drahý pre mňa urobíš láskavosť.“

Adan prikývol. Nepotreboval vedieť viac.

„Čože?“ čudoval sa mladý čarodejník a pohľadom preskakoval z jedného muža na druhého. „Kameň zadarmo? Veľký Blako neverí vlastným očiam.“

„Chod'te,“ Had ukázal na dvere. „Ak chcete, môžete ostať a vychutnať si dnešný maškarný ples. Alebo si pofajčíte. Všetko zadarmo.“

„Pôjdeme,“ odvetil Adan a mierne uklonil hlavou. „Ďakujem.“

Had mávol rukou. „Nezabudni. Čierne slnko sa pozerá.“

Adan de Estrella sa otočil a zamieril k dverám. Opatrne postrčil mladého čarodejníka. Vo dverách ich už čakal muž s dlhými vlasmi a dýkou za opaskom. Nedôverčivo si ich premeral ostrým pohľadom a zavrel za nimi.

„Ste tu vítaní,“ povedal napokon muž. „Stačí sa spýtať hore v hostinci. Získali ste priazeň Hada. A tam je vchod.“ Muž ukázal niekam cez hostinec.

„Výborne,“ odvetil stroho Adan.

„Ďakujeme,“ pridala sa Blako. „Aspoň myslím...“

Obaja prešli zadymeným hostincom. Za tú chvíľu tu pribudli ďalší ľudia. Dve celkom nahé ženy len s maskami na tvári prešli okolo nich. Zdalo sa, že prví hostia dnešného plesu sa začali pomaly schádzať.

Pri ceste k východu obišli aj stôl, na ktorom tancovala nahá žena. Blako na nej mohol oči nechať. Krútila sa zvodne a zmyselne. Svetlo z lampášov a dym okolo zvýrazňovali jej ženské tvary.

Blakovi skoro spadla sánka, keď sa na neho tá žena usmiala. Začali sa mu červenat' líca.

„Pohni sa,“ strčil do neho Adan. „Musíme sa poponáhľat'.“

„Ale ona...“

„Žiadne ale,“ strážca bol neoblomný.

Vchod a východ z tohto miesta bol rafinovaný. Ten pravý vstup, nie ten ktorým sem pôvodne prišli, viedol do veľmi slušného hostinca na samom kraji Mokrej štvrte. Tu nikto nebudil podozrenie, nakoľko to nebolo ani priamo v najhoršej štvrti, ani v bohatej a tak tu ľudia mali dosť anonymity.

Adan de Estrella a Blako zamierili do stajne na kraji mesta, aby si tam vyzdvihli svoje kone a vrátili sa na hrad vojvodu.

Dvaja jazdci na koňoch cválali po prašnej ceste akoby im išlo o život. Kone zúrivo odľukovali a

mali penu na papuli. Slnko plávalo po oblohe nízko. Blížil sa koniec dňa. Stromy vrhali na cestu dlhé tieň. Ochladilo sa a podvečerný vánok začal ohýbať steblá trávy.

„Hou. Hou!“ zakričal Adan.

Kone okamžite spomalili a prešli do kroku. Natiahli si hlavy takmer až po zem a spokojne si vydýchli.

Blako skoro padol zo sedla. Nebol zvyknutý na také náhle zastavenie a už vôbec nie keď ho nečakal. „Hej!“ skríkol a popravil sa v sedle. „Čo sa deje?“

„Musia si oddýchnuť,“ odpovedal Adan.

„A nemali by sme ich nechať klusat?“

„Za chvíľu cválame ďalej,“ riekol strážca. Vytiahol nohy zo strmeňov a ponatáhoval si ich. Zhlboka sa nadýchol. Podvečer v prírode mal vždy takú zvláštnu arómu. Obloha hrala snád' všetkými farbami až sa zdalo, že ju namaľoval akýsi maliar.

„Mali by sme častejšie chodiť von,“ poznamenal Blako ako obdivoval súmrak.

„Ty si zavretý v tej veži,“ odsekol Adan a utrel si spotené čelo do rukáva. V sedle mu bolo trochu nepohodlne, ale nič čo by nezvládol. Hrad už nebol ďaleko a navyše si vychutnával jemný vietor, ktorý šuchotal listami stromov.

„Počuj,“ hovoril ďalej Blako. „A čo to celé znamená s tým kameňom. Cítim, že je pravý a preto sa čudujem, že Had nič nechcel.“

„Som jeho dlžníkom,“ odpovedal Adan.

„Ako to myslíš?“

„Príde čas, keď ma s niečím osloví.“

„S čím?“

Adan mlčal.

„No dobre,“ rozprával ďalej Blako. „Počuj, brat môj. A čo tá Lily?“

Strážca nereagoval. Pozeral uprene pred seba a v sedle sa ladne hýbal do kroku svojho koňa.

„Mne sa páči,“ pokračoval mág aj keď sa zdalo, že ho jeho spoločník ignoruje. „Videl si ako tancovala? A čo ten ples? Čo myslíš, že tam robia? Myslíš, že tam spolu... Vieš no.“

Adan sa neunúval odpovedať. Mysľou bol niekde inde.

Blako stále mlel ústami: „Podľa mňa si to tam rozdávať. Ale tá Lily. Ako sa vlnila. Bolo tam horúco nie? Možno som to mal schladiť mojou magiou ľadu...“

„Vpred!“ zakričal odrazu Adan a nakopol svojho koňa. Ten vystrelil ako strela z katapultu.

Blakov kôň sa rozbehol za ním a mladý mág takmer zletel na zem. Jedna noha mu vyliezla zo strmeňa a v sedle sa držal na pol zadku len silou vôle.

Bol neskorý večer a čarodejnica Neška sedela pod svetlom sviece v kresle vedľa postele. Skoro celý deň sa nepohla z izby a dávala pozor na bezvládnú Isku. Použila svoju mágiu, aby upevnila puto medzi dušou a fyzickým telom a myslela si, že Iska vydrží do rána. No jej stav sa rýchlo zhoršoval. Znovu dýchala pomaly a jej koža ochladla ako noc v horách.

Viečka jej klipkali. Zívla si a pohodlne sa zošuchla v kresle nižšie. Mihotavé svetlo sviečky ju uspávalo. Bola tak unavená.

Niekoľko otvoril dvere na izbu tak prudko, až prievan zakýval plameňom sviece.

Neška vyskočila z kresla. „Čo? Kto?“ zahundrala a pretrela si unavené oči. „Adan? Si to ty?“

„Áno,“ prikývol strážca. „Mám ten biely kameň.“ Podal ho čarodejnici.

„Ukáž. Kde si ho zohnal?“

„Od známeho,“ odvetil Adan.

„Tak tvoj známy musí byť veľmi vplyvný a bohatý,“ povedala Neška keď si pozorne prezrela biely kameň. „Má to obrovskú cenu.“

„Dobre,“ riekol strážca netrzeplivo. „Čo teraz?“

„Ach,“ povzdychla si Neška. „Kde je vojvoda? A Blako?“

„Blako išiel do svojej veže skontrolovať magické bariéry,“ odpovedal jej Adan. „A vojvoda tu bude čochvíľu.“

Strážca sa podvedome dotkol dýky, ktorú mal za opaskom. Bola to tá, ktorú mu daroval mág Blako. Pomocou nej dokázal aj kontrolovať ochrannú bariéru okolo hradu. Ak sa rozžiarí rukoväť dýky, znamená to, že niekto napadol podzemie hradu, alebo prízemie. Ak sa rozsvieti čepeľ tak niekto narušil bariéru od prízemie hore.

„A ty čo?“ prehovorila Neška a zamávala mu rukou pred tvárou. „Si tu?“

Strážca zažmurkal očami. „Som tu. Čo bude ďalej?“

„Neviem,“ priznala čarodejnica vetra. „Nieкого budem musieť poslať do sveta snov. Sama netuším, či to bude fungovať.“

„A Iska?“ pýtal sa Adan. „Ako je na tom?“

Neška si smutne povzdychla a pozrela sa na bezvládne ženské telo v modrých šatách na posteli. „Zle. Je na tom veľmi zle.“

Adan de Estrella mal chuť sa zvaliť rovno na zem, schúliť sa a zaspať. Nespál už dva dni a dnes celý deň cestoval do Pašerova a naspäť. Boleli ho nohy z dlhej jazdy na koni. Nebolo však na ňom nič poznať. Telo držal vzpriamené aj napriek vyčerpaniu. Jedine jeho lesklé oči niečo prezrádzali.

„Hej,“ oslovila ho Neška. „Adan, si tu?“

„Áno.“

„Na čo sa hráš?“ opýtala sa ho.

„Ako to myslíš?“

„Vidím, že si unavený.“

„Nie som.“

„Ale kdeže,“ mávla rukou čarodejnica. „Vôbec nie. Všetci ste rovnakí. O čo ti ide? Chceš byť tvrdý chlap?“

Adan na ňu zazrel ako na najväčšieho nepriateľa, no skôr ako stihol otvoriť ústa, do miestnosti niekto vstúpil.

Bol to vojvoda Ridén. „Som tu,“ dal sa dychtivo do reči. „Môžeme začať. Neška, pošli ma tam. Hneď.“

„Počkať,“ zastavila ho čarodejnica. „To nie je také jednoduché a navyše...“

„Čo?“ vybehol po nej vojvoda. „Čo navyše?“

„Ja... Teda ty,“ koktala Neška. „Nemusíš to prežiť.“

„Mám aspoň nejakú šancu na prežitie? Povedz mi pravdu.“

Neška sa nadýchla. Nevedela, či sa má pozerieť do zeme, alebo vojvodovi do očí. Vyhýbavo krúžila pohľadom po celej izbe. „Nie,“ odpovedala. „Nemáš šancu to prežiť.“

„Ale,“ zamyslel sa vojvoda. „Predtým si povedala, že šanca je.“

„Áno, ale spojila som sa s životnou silou mladej Isky,“ vysvetľovala čarodejnica. „Myslela som, že vydrží dlhšie. Pozri ak je na tom. No pozri. Máme málo času. Magická sila toho jedu je mimoriadne silná. Samotný presun do sveta snov je náročný a k tomu ten, kto sa tam preniesie bude tiež otrávený. Jeho duša vstrebe časť toho jedu. Neprežiješ to.“

Ridén chvíľu mlčal. „Pošli ma tam,“ povedal odhodlane. „Je mi to jedno. Musím ju zachrániť.“

„Je tu ešte jedna možnosť,“ dodala Neška a pozrela sa na Adana, ktorý stál v rohu. „On. Môžem poslať jeho. On by to mohol prežiť.“

„Čože?“ čudoval sa vojvoda Ridén a pozrel sa na svojho strážcu ako na zjavenie. „On? Prečo on?“

„Má v sebe niečo,“ ozrejmla čarodejnica. „Niečo silné s magickým základom.“

Adan urobil krok vpred. „Urobím to.“

„Ja...“ vojvoda nevedel, čo povedať. „Nie. Nemôžem riskovať život druhých.“

„Vojvoda,“ oslovil ho Adan. „Pán môj. Som strážca. Zlyhal som a kvôli mne je Iska v nebezpečenstve. Musím to napraviť.“

„Nezlyhal si.“ Vojvoda sa jemne dotkol jeho ramena. „Nikto nemohol očakávať takú zradu. Tenry bol môj verný priateľ.“

„Mohol som to očakávať a mal som. Je to moja chyba. Neška pošle mňa. Ja som strážca a nemôžem dovoliť, aby môj pán riskoval svoj život a už vôbec nie v mojej prítomnosti.“

„Ach. Si si istý?“

„Som.“

„Dobre,“ riekol vojvoda a pozrel sa na čarodejnicu. „Môžeme začať?“

„Áno,“ odpovedala Neška a ukázala na posteľ. „Najlepšie bude, keď si sem ľahneš. Vedľa Isky.“

Adan prešiel k posteli a pomaly si na ňu ľahol. Bola tak mäkká a jemná. Ležal vedľa zlatovlasej Isky na chrbte a mal čo robiť, aby ho nepremohol spánok.

„Zavri oči,“ prikázala mu Neška. Na zem pod posteľ hodila biely kameň. Potom sa pozrela na Ridéna. „Ty chod' ďalej. Najlepšie bude, keď odídeš z izby a zavrieš dvere.“

Vojvoda poslúchol. Bez slova opustil izbu a zavrel za sebou dvere.

„Tak začneme,“ povedala Neška stojaca nad posteľou. V tlmenom svetle sviece sa pozerala ako na posteli leží Adan a Iska.

Mávla rukou a miestnosťou sa prehnal vietor. Plameň sviece zhasol. V izbe zavládla tma.

Ozval sa šepot: „Adan.“ Tichučký hlas patrila čarodejnici. „Adan, musíš cítiť vlákna. Spoj sa s nimi. Vlákna snov ťa zavedú ďalej.“

Adan de Estrella stuhol ako rozžeravená čepeľ ponorená do vody. Nedokázal sa pohnúť. Vnímal len nekonečnú tmú a jemný šepot čarodejnice. Niečo v mysli zacítil. Že by toto boli tie vlákna? Chytil sa ich a nechal sa viesť. Jeho duša letela prázdnom niekam preč.

„To je ono,“ šepkala v tme čarodejnica. „Priprav sa.“

Biele svetlo na malý moment ožiarilo celú izbu a potom znovu zavládla čierna tma.

Kam sa to dostal? Prečo bolo všetko také zvláštne, akoby sa pozeral cez črepiny rozbitej fľaše? Tento svet bol tak čudesný a predsa skutočný.

Adan sa ocitol niekde na neznámom cudzom hrade. Široké a klenuté chodby nespoznával. Toto bol svet snov?

„Haló?“ spýtal sa len tak do pléna a poobzeral sa po zdanlivo nekonečnej chodbe. Vôbec nevidel na jej koniec. „Je tu niekto?“

„Hľadaj ma,“ ozval sa ženský hlas, ktorý prichádzal odvšadiaľ a odnikiaľ zároveň. Rozliehal sa hradnou chodbou ako ozvena. „Hľadaj ma.“

Strážca sa otočil. Uvidel zlatovlasú ženu v modrých šatách utekať chodbou. Odkiaľ sa tam vzala? Ved' pred chvíľou tam nikto nebol.

„Iska!“ zakričal Adan. „Iska, počkaj!“ rozbehol sa za ňou.

Zmizla. Vyparila sa ako para nad hrncom.

„Čo to?“ zašomral si popod nos strážca. Prešiel k stene a dotkol sa jej. Bola pevná ako tá v skutočnom svete.

„Prejdi,“ povedal zase ženský hlas. „Prejdi cez stenu. Bojíš sa?“ Slová sa niesli chodbou. „Bojíš sa?“

Adan spravil krok vpred a prešiel cez stenu, akoby prechádzal cez obyčajný záves.

Ocitol sa v akejsi izbe. Trochu sa podobala na tú, v ktorej bývala Iska na hrade v skutočnom svete. V tejto miestnosti neboli žiadne okná ani dvere. Nikde žiadne sviece ani lampáše a predsa tu bolo svetlo ako za bieleho dňa. Všetko malo akýsi snový nádych.

„Sadni si,“ povedal hlas mladej ženy. Zase sa ozýval akoby prichádzal od všadiaľ. „Sadni si. Sadni si...“

Adan si sadol na posteľ.

„A mám ťa!“ zakričala. Z ničoho nič sa objavila rovno pred ním. „Kto si?“ spýtala sa.

„Ako si sa tu zjavila?“ spýtal sa Adan. Neveril vlastným očiam.

Iska sa zachichotala ako malé dievča. „Kto si?“ opýtala sa s úsmevom.

„Som Adan de Estrella,“ predstavil sa. „Som strážca tvojho...“

„Ideme!“ zvolala Iska a chytila Adana za ruku. Prudko ho potiahla.

Obaja sa prepadli cez podlahu akoby spadli do vody.

Vojvoda Ridén stál nad posteľou a pozeral sa na dve nehybné telá. Adan a Iska ležali vedľa seba. Obaja rovnako bledí a chladní.

„Nie,“ pošepkal potichu. „Toto nemôže byť.“

Neška prehovorila potichu: „Môžeme len čakať.“

Vojvoda sa otočil na čarodejnicu a pozrel sa do jej ospalých očí. „Musíme im nejako pomôcť.“

„Nemáme ako. Len pokoj. Adan je silný muž. Vydrží veľa. Jeho telo je ako z ocele.“

„Ach,“ povzdychol si Ridén. „Za chvíľu bude svitať a stále nič. Koľko času ostáva?“

„Veľmi málo...“

Adan a Iska sa sami dvaja ocitli v slávnostnej sieni podobnej tej na hrade vojvodu. Dokonca tu hrala hudba, ale nikde neboli muzikanti. Všetko bolo ako zo sna. Tak skutočné a zároveň tak bizarné.

„Tancuj so mnou,“ povedala Iska. Chytila strážcu za ruku a začala sa vlniť do rytmu hudby.

Adan netušil, čo má robiť. Nikdy netancoval. Stál tam ako prikovaný.

„No tak,“ naliehala Iska. „Hýb sa.“

„Ja...“

Hudba sa spomalila. Tóny sa zmenili na romantické.

„A čo teraz?“ Iska chytila jeho ruky a priložila ich na svoje boky. Potom ho objala a pritlačila s k nemu. „Takáto pomalá hudba môže byť?“ pýtala sa potichu.

Obaja sa húpali zo strany na stranu do pokojných rytmov.

Adan nemal slov. Jej dotyk bol čarovný. Voňala lepšie ako rozkvitnutá lúka.

„Prečo si ticho?“ pýtala sa Iska. Trochu sa odtiahla a pozrela sa mu do očí. „Nechceš tancovať?“

„Iska,“ ozval sa potichu strážca. „Prišiel som ťa zachrániť.“

„A pred čím?“

Stále sa poddávali tónom v pomalom tanci.

„Otrávil ťa.“

„Ale kdeže,“ odfrkla nedbalo zlatovláska. „Kto by ma chcel otráviť?“

„Tento svet nie je skutočný,“ pokračoval Adan. „Musíš sa vrátiť do skutočného sveta.“

„Čo to hovoríš?“

„Tvoj brat je vojvoda Ridén z Dolnozeme.“

„Ja...“ Iska prestala tancovať. Chytila sa za hlavu. „Ja... Ridén? To meno. Poznám ho.“

Hudba prestala hrať a zavládlo ticho.

„Si v poriadku?“ strachoval sa Adan. „Iska, si v poriadku?“

„Ridén?“ šomrala si popod nos. Zdala sa byť zmetená. „Kto je Ridén? Ja ho poznám.“

„Je to tvoj brat. Bojí sa o teba.“

„Môj brat?“ pozrela sa na muža pred sebou. „Ja mám brata? Čo sa to stalo?“

„Otrávil ťa...“

„Kto?“ skočila mu do reči. „Kto ma otrávil?“

Strážca sa zahľadel hlboko do jej očí. „Tenry ťa otrávil. Tvoj snúbenec.“

„Nie!“ vykrikla s ťa by jej niekto zaťal do srdca kôl. „Nie! To nemôže byť pravda.“

Iska stratila zmysly. Jej tvár zbledla a jej pohľad ostal pustý ako keď sa niekto opije do bezvedomia. Stratila rovnováhu a spadla. Prepadla sa cez podlahu do akejsi čiernej diery.

„Iska!“ zakričal strážca a skočil za ňou do tmavého otvoru.

Adan precitol v akomsi starom sklade. Všade sa váľali sudy s vínom. Avšak boli tu aj akési staré suché stromy. Zdalo sa, s ťa by ktosi v divokej nočnej more spojil vinnú pivnicu a hradnú záhradu.

„Iska?“ spýtal sa strážca.

Odpoveďou mu bolo ticho.

„Je tu niekto?“ Rozhliadal sa okolo. Nikoho nevidel. Prešiel k jednému sudu a poklepal naň. Zdal sa byť plný. Spoza opasku vytiahol dýku a vrazil ju do suda. Začalo z neho vytekať víno. Na podlahe sa robila červená kaluž.

„Je moja,“ povedal hrubý a chrapľavý hlas.

Adan sa strhol a otočil sa.

Stál pred ním čierny démon s dlhými nohami a rukami. Jeho oči žiarili ako dva červené uhličky. Toto bizarné stvorenie temna predstavovalo manifestáciu zvrátenej a mučenej mysle. Strach a beznádej z démona priam sršali.

Strážca pohotovo vytasil meč. „Čo si zač?“

„Je moja,“ povedal démon hnusným hlasom. „Prišiel si neskoro. Patrí mne.“

„Nie,“ oponoval mu Adan. „Nechaj ju ísť.“

„Dala všetko preč,“ hovoril démon. „Svoje srdce a dušu. Teraz sú moje. Moje.“

„Tak naposledy,“ Adan zovrel meč pevnejšie. „Nechaj ju odísť zo sveta snov.“

„Ja som ju sem nepriviedol,“ odpovedal Démon. „Nie, nie, nie. Prišla sama. Temnota pohltila jej myseľ. Ona ma vytvorila. Ona ma krmila a dala mi svoje srdce a dušu.“

„Otrávil ju,“ povedal strážca ako sa pozeral do červených očí tej temnej ozruty.

„To nie je môj problém. Ja som tu bol predtým. Svet snov je odrazom duše.“ Démon spravil krok vpred. „A ty, Adan, ty máš toľko smútku v duši. Poddaj sa mi. Cítim tvoj strach. Tvoju ľútosť. Každý deň trpíš. Tvoje srdce kričí o pomoc. Pripravil si o život veľa ľudí. Ty a Čierne slnko.“

„Ako to vieš?“ spýtal sa neveriacky Adan. Takmer mu z ruky vypadol meč.

„No tak,“ naliehal démon. „Poddaj sa mi. Strach aj smútok pominie. Ja som odpoveď na všetko. Daj mi svoje srdce a dušu. Pod' ku mne.“ Démon natiahol svoje chudé a krivé ruky. „Pod'. Neboj sa, strážca.“

Adan sa roztriasol. Zaplavil ho smútok. Zmes pocitov vyvierala na povrch ako gejzír. Nevedel ako reagovať.

„Pod' ku mne, Adan de Estrella, syn Čierneho slnka,“ zvädzal ho démon. „Sirota, vrah a strážca. Nebráň sa tomu.“

„Ja...“ koktal Adan. Vykročil do náručia temného démona. „Ja už nemôžem. Nevládzem.“ Ešte jeden krok a bude v náručí čierneho stvorenia.

Prečo sem vlastne prišiel? Odkiaľ sa berie ten smútok? Všetko ho bolelo, no najviac srdce. Jeho duša trpela. Chcel, aby to skončilo. V tom mu mysl'ou preblysol obraz zlatovlasej ženy s modrými očami. „Iska,“ zašomral potichu.

Chytil meč pevne do rúk a vrazil ho démonovi priamo do hrude.

Ten zasyčal ako šialený. „Nie!“ stonal démon. „Nie! Čo si to urobil!“

Rozplynul sa na prach, ako keď niekto rozsype popol.

Adan mal konečne voľnú myseľ. Strach a smútok sa vytratil. Pozeral sa na čiernu kôpku prachu na podlahe. Meč zasunul do pošvy.

„Podme tancovať,“ prehovorila Iska. Zjavila sa vedľa Adana ako švihnutím čarovného prútika.

„Iska,“ oslovil ju Adan. „Musíme odísť. Démon je mŕtvy.“

„Démon?“ spýtala sa Iska nechápavo. „Démon je tam.“ Ukázala medzi sudy s vínom.

Stál tam vikomt Tenry z Pohraničia v celej svojej nadradenej kráse. Vykročil smerom k nim.

„Nie je skutočný,“ povedal Adan. „Nemôže byť. Nie.“

Zlatovláska sa zamračila. „Už mi to je jasné,“ povedala. Rýchlym ťahom vytiahla zo suda dýku. Tú tam predtým zapichol Adan. Rozbehla sa oproti Tenrymu.

Bodla ho do srdca.

Ten spadol do kolien. Vyvaloval oči a snažil sa niečo povedať, no z jeho úst žiadne slová nevychádzali.

„Všetko to bolo klamstvo!“ kričala na neho Iska. „Faloš!“

Tenry spadol tvárou k zemi.

Celý sklad vína sa začal triasť. Zo stropu padali kusy kameňov.

„Iska!“ skríkol strážca a rozbehol sa k zlatovláske.

„Čo sa to deje?“ spýtala sa so strachom v očiach. Objala Adana tak pevne, až ho takmer obrala o dych. „Chcem ísť preč. Prosím. Už tu viac nechcem byť.“

„Len pokoj,“ pošepkal jej do ucha. Zavrel oči a zhlboka sa nadýchol. Miestnosť sa triasla viac a viac. Praskali steny a zdalo sa, že každú chvíľu sa na nich zrúti strop.

Adan vnímal akési vlákna. Niečo podobné cítil predtým, keď sa dostal do sveta snov. Chopil sa ich svojou myslou. Začali ho viesť niekam preč nekonečnou černotou.

Čarodejnica Neška drielala v kresle pri posteli, na ktorej ležali dve telá. Jedno patrilo strážcovi a druhé sestre vojvodu. Bolo skoré ráno a z otvoreného okna do izby doliehal prvý spev vtákov zo záhrady. Hrad vojvodu sa pomaly preberal k životu.

Niečo na posteli šuchlo.

Neška sa strhla. Netušila, či sa jej sníva, alebo to bolo naozaj. Uvedomila sa, čo sa deje. „Preberá sa,“ zamrmala si popod nos.

Adan de Estrella pomaly otvoril oči...

